

«Війна – це відсутність культурної стратегії»

Керівник львівського Театру «І люди, і ляльки» Олексій Кравчук — про «правдивий час» і новий театральний сезон

09 вересня 2015

На початку травня театр очолив Олексій Кравчук — актор, режисер, экс-директор Львівського театру Курбаса та Луганського театру ляльок. Каже, що почуватється на новій посаді дуже комфортно: «Колектив у нас маленький — 22 особи персоналу, колектив молодий. Актори працюють з дітьми і не можуть бути емоційно егоцентрично загостреними, як, скажімо, у драматичних театрах. До нас приходять дітки, і це кожного разу хороша, тепла енергія, енергія майбутнього. Власне, це дає дуже гарне, гармонійне самопочуття».

Про гармонійне самопочуття, дотримання традицій Олега Новохацького, новації, емоційні пастки та перспективи на новий сезон — далі у розмові з Олексієм Кравчуком.

«ГЛЯДАЧІ-СЕЛЯНИ РОЗПОВІДАЛИ НАМ, ЩО ДЕСЯТЬ, ДВАДЦЯТЬ РОКІВ НЕ БУЛИ В ТЕАТРІ... А ХТОСЬ І ВЗАГАЛІ НЕ БУВ!»

— Скільки маєте вистав у репертуарі?

— Багато. Двадцять п'ять. Зрозуміло, що всі не граємо. Зал у нас маленький — на 40 місць. Завжди маємо аншлаги. Це все — завдяки традиціям, котрі заклав світлої пам'яті Олег Новохацький (засновник і незмінний директор театру «І люди, і ляльки». — Ред.). Кожен з акторів і працівників театру чітко виконує ту функцію, що на нього покладена, і всі ми разом шукаємо перспектив для розвитку театру.

— Львів і Львівщину буквально підірвав ваш проект «Волоцюги і ляльки», який відбувся наприкінці червня. (Актори відправилися на гастролі селами за давнім звичаєм — хто возом, хто верхи, а хто пішки — і показували маленьким глядачам виставу «Курячі мрії» режисера Володимира Борисюка. — Ред). То як, Олексію, виникла ідея отого «волоцюжного» заходу?

— Все дуже просто... Ми на той момент випускали з Олексієм Хорошком у Театрі ім. Лесі Українки виставу «Баба» за Павлом Ар'є. І нам потрібно було сіно. Де ж його у місті взяти? Порадила керівник управління культури Львівської міської ради: «Зверніться до Остапа Луня, який має клуб кінного туризму «Волоцюги». У клубі ми й сіно отримали, й обговорили ідею мандрівного лялькового театру. До втілення фінансами докладалися гуртом — і ми, й Остап Лунь, й управління культури ЛМР, і

облдержадміністрація. Нам зробили у селах, а їх об'їхали сім, добру промоцію — люди про нас знали, зустрічали, цілими сім'ями приходили на безкоштовні вистави. Це дуже важливий проект, тому що глядачі-селяни розповідали нам, що десять, двадцять років не були в театрі... А хто й узагалі не був! Подорож була цікавою — ми мандрували верхи і на возах, залюбки спілкувалися з людьми — через пісні, історії, анекдоти, обговорення вистав... Все було неймовірно цікаво і щиро — у місті, напевно, це взагалі важко зрозуміти...

« НАСТУПНИЙ МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ «І ЛЮДИ, І ЛЯЛЬКИ» ВІДБУДЕТЬСЯ 2016 РОКУ»

— Проект мав продовження...

— Так, у І Міжнародному фестивалі «І люди, і ляльки». До Львова приїхали колективи і з України (з Полтави, Івано-Франківська, Черкас, Хмельницького), і з Грузії. Майданчиками для фестивалю стали сцени трьох театрів — «І люди, і ляльки», Театру Курбаса і дитячого. Показали загалом на фестивалі дев'ять вистав. Фінансування, що його забезпечила міська рада, було дуже скромним, але головне, що ми це зробили. Це було насправді дуже добре. Головне, що глядачі були задоволені. І вже маємо домовленості на проведення наступного такого форуму — 2016 року. Робимо акцент на найкращій режисурі. Це — по-перше. По-друге, хочемо обговорити загальні питання про розвиток лялькового театру. На мою думку, розвиток може бути цікавим. Зокрема йдеться і про вистави для дітей, і про вечірні вистави для дорослих, можна вийти на вулиці міста, вистави можна грати і вночі... Задумів багато, і, власне, той форум, що відбувся, дав дуже хороший поштовх для розвитку ідей. Плануємо наступного року залучити до участі у фестивалі не тільки ті колективи, що приїжджали до нас цього року, а й дві «зірки» світового значення. Таємниці наразі не розголошую, щоби не зурочити.

«ЛЮДИ ПОТРАПИЛИ В ЕМОЦІЙНІ ПАСТКИ»

— Чи підтримуєте зв'язки з колегами з Луганська, котрі минулого року залишили місто? Чи повернулися вони до Луганська?

— Контакти маю. Колеги до Луганська не повернулися. Працюють в Україні — в інших містах. А загалом, на мою думку, держава не подбала про театри, коли почалися військові дії.

— Що маєте на увазі?

— Під час Другої світової війни театри і кіностудії евакуювали. В такий спосіб зберегли колективи. Крім того, виходили нові кінофільми, вистави... Так мало би бути і зараз. Зрештою, Луганська облдержадміністрація доносила до театрів відповідне розпорядження, але коли ми звернулися із запитанням, в який спосіб це має бути зроблено, нам пояснили, що механізму евакуації як такого не було. Це

факт! Тобто я веду до того, що маємо відповідати за все, що робимо. Та й узагалі, на мою думку, війна — це відсутність культурної стратегії. Я вже не говорю про тактику...

— Як ви вважаєте, Олексію, хто має ставити це питання саме в такому ракурсі? Напевно, самі митці? За моїми спостереженнями, більшість митців, а особливо на самому початку розвитку подій, відмовчувалися. Вичікували? На що сподівалися?

— Мені здається, що люди потрапили в емоційні пастки. На першому етапі Революції Гідності все це було дуже добре підготовлено, тому й спрацювало! Насправді цей час є дуже добрий, бо правдивий, дозволяє зрозуміти, що ти можеш, що хочеш, що відчуваєш, як можеш дихати... Щодо того, що митці відмовчувалися чи не відмовчувалися, то в царині мистецтва завжди була певна маніпулятивна спекулятивність (це тягнеться ще з радянських часів), через адміністративний апарат розповсюджена на всі області. Україна — єдина, не втомлююся це повторювати. Але всі ми — різні. І ця наша багатобарвність ніколи не бралася до уваги. Завжди був загальний підхід. Якщо простіше сказати, «оце чоловік, а це — жінка»... Але ж кожен чоловік і кожна жінка — це окремий світ, і в кожному — таїна. Можна в кожному побачити, припустимо, агресора, сепаратиста чи западенця. Це — зручно! Примушувати зациклюватися, потрапляти у ці пастки — вигідно, щоби володіти ситуацією.

«ПРАЦЮВАТИМУ НА ЗБЕРЕЖЕННЯ ФОРМАТУ, ЗАКЛАДЕНОГО ОЛЕГОМ НОВОХАЦЬКИМ»

— Світ відкритий. Маємо можливість бачити розвиток культури за межами України... Яку б країну би обрали за зразок у сенсі розвитку і плекання культури і скільки часу потрібно для того, щоби втілити цей зразок в Україні? І чи взагалі це можливо?

— У кожній країні свої традиції, здобутки і проблеми... Я б обрав Україну. Чому? На мою думку, шлях у нас зараз добрий, але непростий. Наш менеджмент має робити ставку на людей талановитих і молодих. Нікого не треба засуджувати і пропускати через коридор ганьби. Культурою мають керувати мудрі люди, котрі знайшли б отаку золоту середину.

— Які плани на новий сезон?

— Поза сумнівом, працюватиму на збереження формату, закладеного Олегом Новохацьким. Особисто своє завдання бачу в тому, щоби залучити до співпраці найкращих режисерів лялькового театру, найкращих художників-сценографів, яких знаю по спільній роботі, наприклад, Олексю Хорошка. Хочу, щоби до нашого театру приходив і дорослий глядач, тому в перспективі будемо вводити у репертуар вистави для дорослої публіки. Продовжу тут, у Львові, проект, який робив у

Луганську, — «Нелялькові зустрічі у ляльковому театрі», і це розмови з талановитими людьми у театральному просторі. А наразі запрошую на першу виставу нового сезону — «Чарівну лампу Аладдіна».

Тетяна КОЗИРЄВА, Львів

БЛОГИ

Право сильного

Дмитро Десятерик

09 вересня 2015

Тіні забутих

Наталія Дзюбенко-Мейс

09 вересня 2015

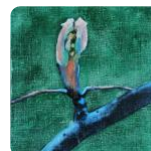

«Весняне рівнодення»

Художники Олексій Литвиненко та Оксана Стратійчук представили нові малярські і графічні роботи, створені ними спеціально для галереї «Триптих АРТ»

Культура

09 вересня 2015

Спадок нації

На Буковині знімають фільм про вишиванку

Культура

09 вересня 2015

